

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců: a) I. S.
zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D., advokátem
sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2
b) M. D.
c) O. D.

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **I. New Square Associates s.r.o.**
sídlem U Průhonu 466/22, Praha 7
zastoupen JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou
sídlem Lazarská 13/8, Praha 2
II. CETIN a.s. (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a.s.)
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
III. X
IV. X
V. R. V.

VI. E. E.
VII. O T
VIII. P. Š.
IX. J. S.
X. M. Z
XI. R. P.
XII. M. Ž.
XIII. J. Š.
XIV. A. Š.
XV. P. B.

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. MHMP 1794240/2019, sp. zn. S-MHMP 1851095/2017/STR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. MHMP 1794240/2019, sp. zn. S-MHMP 1851095/2017/STR, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 15. 8. 2017, č. j. MCP6 059415/2017, sp. zn. SZ MCP6 086023/2016/OV/Jed, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 23 570 Kč k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni b) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci c) do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 4 000 Kč.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), kterým byla umístěna X, a tato stavba byla zároveň povolena. Stavba sestává z bytového domu o třech sekcích se dvěma podzemními a v některých částech až pěti nadzemními podlažími spolu s přípojkou na pozemní komunikaci. Stavba je umístěna do neuzavřeného bloku bytových domů s tím, že zasahuje do vnitrobloku. Stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení I. (dále jen „**stavebník**“).
2. Žalobci jsou vlastníky jiných pozemků s bytovými domy v blízkosti sporné stavby. Zrušení napadeného rozhodnutí se domáhá jednak samostatnou žalobou žalobce a), který je vlastníkem pozemku X, jednak společnou žalobou žalobce b) a c), kteří jsou spoluvlastníky pozemku X, na němž se nachází bytový dům X. Žalobci ve svých, z velké části shodných či obdobných, žalobních bodech tvrdí jednak, že řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, je zatíženo podstatnými vadami, jednak že umístění sporné stavby je v rozporu s právními předpisy a s územním plánem hl. m. Prahy. Obě

žaloby soud usnesením ze dne 21. 11. 2019, čj. 10 A 171/2019-121 spojil ke společnému řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že námitky uplatněné v odvoláních byly nedůvodné. Soud rekapituluje pouze vypořádání těch námitek, které jsou relevantní z hlediska uplatněných žalobních bodů.
4. Žalovaný zaprvé uvedl, že jelikož je stavba umístována ve stabilizovaném území, nejsou pro ni v regulativech územního plánu stanoveny koeficienty využití ploch. Bylo třeba pouze posuzovat, zda dochází k zachování, dotvoření či rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Jelikož v daném místě není dokončený stavební blok, je možné zastavení volného prostoru označit za dokončení tohoto bloku, a tedy se jedná o dotvoření stávající struktury.
5. Žalovaný srovnával spornou stavbu s lokalitou X, přičemž z jeho výpočtu vyplynulo, že převažující výšková hladina v území spadá do hladiny IV, 9 – 16 m, kam spadá i navrhovaná stavba. Budovy v ulici X započítat nelze, protože se dle územně analytických podkladů nacházejí v jiné lokalitě označované jako X.
6. Stavba je svým rozsahem standardní. Je zjevné, že se o určitý zásah do pohody obyvatel okolních pozemků bude jednat, nikoliv však o zásah rozporný s právními předpisy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v zastavěném území nelze požadovat úplné soukromí, ani to, že se na okolních pozemcích nebude stavět.
7. K tvrzenému zastínění pozemku žalobců b) a c) žalovaný uvedl, že studie jimi předložená obsahuje řadu nepřesností, zejména neodpovídá nadmořská výška posuzovaných bodů, a tím pádem i výškový rozdíl, který je vstupním údajem pro aplikaci diagramu. Studii tak nebylo možné považovat za relevantní podklad pro rozhodování. Pro zastínění pozemku typu zahrada nejsou stanoveny žádné konkrétní regulativy. Odkaz žalobců na nezávaznou technickou normu není rozhodný, protože je zřejmé, že ve vnitrobloku bytových domů nemůže být pozemek osluněn stejně jako u samostatně stojících obytných budov, například rodinných domů.

III. Žaloby

Žaloba žalobce a)

8. Žalobce a) zaprvé namítl, že napadené rozhodnutí odporuje územnímu plánu hl. m. Prahy. Stavba byla umístěna ve stabilizovaném území, kde je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé činnosti. Spornou stavbu nelze pod tyto činnosti podřadit, protože je rozsáhlá a narušila by stávající urbanistickou strukturu.
9. Dále je třeba spornou stavbu považovat za stavbu výškovou, neboť přesahuje výškovou hladinu dané lokality. Při posuzování výšky okolní zástavby je třeba přihlídnout především k výšce domů v ulici X, které jsou nižší, a k výšce domů v ulici X, které jsou také podstatně nižší. Tato zástavba je přitom navrhované stavbě nejbližší. Správní orgány však nijak neposoudily, zda stavba splňuje požadavky územního plánu na umístování výškových budov. Pokud by takové posouzení provedeno bylo, musely by správní orgány dospět k závěru, že sporná stavba nezapadá do urbanistické kompozice dané lokality, nebude pro místo přínosem a nevytváří nové hodnoty.

10. Podle názoru žalobce a) je třeba při posouzení stavby vzít v úvahu charakter lokality, v níž má být umístěna. Jedná se o přechod mezi dvěma lokalitami, a to vilovou zástavbou v ulici X a bytovou zástavbou v ulicích X. Stavba nedoplňuje ani neuzavírá žádný blok domů, naopak je umísťována do vnitrobloku mezi uvedenými třemi ulicemi. Je tudíž zřejmé, že se do daného území architektonicky urbanisticky nehodí. Bylo-li historicky počítáno se zástavbou daného místa, je třeba akceptovat, že tento záměr nebyl realizován, a dnes je třeba posuzovat aktuální stav.
11. Dále žalobce a) namítl celou řadu vad řízení. Uvedl, že prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo grafickou přílohu dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., což odporuje závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012 - 29. V projektové dokumentaci potom také chyběly některé výkresy požadované přílohou vyhlášky č. 503/2006 Sb.
12. V průběhu stavby také došlo k nepřípustnému rozšíření žádosti, neboť podle aktualizované dokumentace se má stavba nacházet na dalších pozemcích. Takový postup je ale rozporný se správním řádem, který rozšíření žádosti neumožňuje.
13. Žalobce a) také namítl, že objem stavby a její architektonické provedení je v rozporu se stavebními předpisy.

Žaloba žalobců b) a c)

14. Žalobci b) a c) uplatnili do značné míry totožné žalobní body jako žalobce a). Zejména také tvrdili, že sporná stavba nesplňuje požadavky regulativů územního plánu na zástavbu ve stabilizovaném území, neboť se jedná o rozsáhlou stavební činnost, která do lokality nezapadá. Žalobci b) a c) shodně s žalobcem a) tvrdili, že se jedná o výškovou budovu, která přesahuje výškovou hladinu v lokalitě, při jejímž výpočtu je třeba zohlednit primárně stavby v ulicích X, nikoliv v ulici X, která je svým charakterem odlišná.
15. Též žalobci b) a c) uplatnili žalobní body týkající se absence grafické přílohy v prvostupňovém rozhodnutí a rozšíření předmětu řízení v jeho průběhu; tyto žalobní body byly v podstatných ohledech shodné s žalobou žalobce a).
16. Žalobci b) a c) také namítli, že spojení územního řízení o umístění stavby a stavebního řízení bylo v rozporu s § 94 stavebního zákona, neboť v daném místě nejsou podmínky v území jednoznačné. Žalobci uplatnili již v průběhu řízení celou řadu významných námitek, z nichž vyplývá, že o jednoznačnosti situace v území nemůže být řeč.
17. Žalobci b) a c) dále tvrdili, že žalovaný aplikoval nesprávné právní předpisy. Vzhledem k tomu, že aktualizovaná projektová dokumentace byla zpracována až v roce 2016, mělo být aplikováno nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, nikoliv vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy.
18. Konečně žalobci tvrdili, že dojde k zásahu do jejich pohody bydlení, neboť část pozemku nacházející se za jejich domem, která je využívána jako zahrada, bude v důsledku navrhované stavby zastíněna nad přípustnou míru podle technické normy ČSN 73 4301.

IV. Vyjádření žalovaného, osob zúčastněných na řízení a další podání žalobců

19. Žalovaný ve svých vyjádřeních navrhl, aby obě žaloby byly zamítnuty. K žalobním bodům, které se svým obsahem shodovaly s námitkami uplatněnými již v odvoláních, žalovaný zrekapituloval odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména uvedl, že stavba splňuje regulativy územního plánu pro dané stabilizované území, jedná se o přirozené dotvoření urbanistické struktury lokality a ani výškově sporná stavba nepřesahuje hladinu

okolní zástavby. Dle žalovaného nelze výšku sporné stavby poměřovat s výškou budov v ulici X, které se dle územně analytických podkladů nacházejí v jiné urbanistické lokalitě.

20. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ke změně rozsahu stavby v průběhu řízení došlo v souladu s § 41 odst. 8 správního řádu na návrh stavebníka. Žalobci proti tomuto postupu v průběhu řízení nic nenamítali a dle žalovaného se nejednalo o procesní vadu. Stejně tak žalovaný nepovažoval za důvodný žalobní bod, v němž žalobci tvrdili, že u prvostupňového rozhodnutí absentovala grafická příloha; stavebník všechny relevantní přílohy ke své aktualizované žádosti přiložil, žalobci měli příležitost se s nimi seznámit, a danou námitku uplatnili poprvé až v žalobě.
21. Stavebník ve vyjádření k oběma žalobám navrhl, aby byly zamítnuty. Ztotožnil se s argumentací uvedenou žalovaným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádřeních k žalobám. Zejména zdůraznil, že sporná stavba má být umístěna tak, aby uzavírala nedotvořený blok domů, přičemž bude prodloužením ulice X. Z tohoto důvodu je dle stavebníka namísto spornou stavbu srovnávat nejen se stavbami v ulici X, ale především se stavbami v ulici X, které jsou sporné stavbě nejbližší vzdáleností i povahou. Srovnání s ulicí X je naopak dle stavebníka zcela nepřipadné, protože tato ulice je od navrhované stavby nepřístupná, je terénem oddělená, a nachází se v lokalitě jiného charakteru.
22. Procesní námitky uvedené v žalobách byly dle stavebníka taktéž nedůvodné. Stavebník zdůraznil, že i pokud k tvrzeným vadám řízení došlo, v žádném případě tyto vady nemohly způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
23. Pokud jde o zastínění pozemků žalobců b) a c), uvedl stavebník, že se nejedná o zastínění přesahující míru, kterou lze očekávat ve vnitroblocích bytových domů. Technická norma, na kterou žalobci odkazují, má jen doporučující charakter.
24. Osoby zúčastněné na řízení VIII., IX. a X. ve stručném vyjádření navrhly, aby soud žalobám vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil. Bezezbytku se ztotožnily s uplatněnými žalobními body a zdůraznily, že stavba bude podstatně zasahovat do jejich práv jako vlastníků okolních nemovitostí.
25. Stavebník ve vyjádření ze dne 2. 11. 2020 zrekapituloval svou argumentaci týkající se žalobního bodu žalobců b) a c) o zastínění jejich pozemku. Odkázal na znalecký posudek a studii, které nechal pro účely posouzení této otázky zpracovat. Uvedl, že zastínění pozemku ve vnitrobloku okolními budovami je zcela standardní a v daném případě nebude přesahovat míru obvyklou dle místních poměrů. K tomu předložil k důkazu studii zastínění pozemků v okolních vnitroblocích, z níž dle stavebníka vyplývá, že pozemek žalobců b) a c) by v důsledku navrhované stavby byl zastíněn obdobným způsobem.
26. Žalobci b) a c) ve vyjádření ze dne 9. 12. 2020 opětovně uvedli, že navrhovaná stavba dle jejich názoru přesahuje výškovou hladinu v území. K tomu provedli vlastní výpočet výšky okolních budov a dospěli k odlišným závěrům o výškové hladině, než žalovaný v napadeném rozhodnutí. Brali přitom v úvahu budovy v ulici X.

V. Ústní jednání

27. Dne 17. 12. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, během něž účastníci a stavebník obsáhle zrekapitulovali stanoviska uvedená již v písemných podáních. Žalobci b) a c) se při jednání seznámili s ním stavebníka ze dne 2. 11. 2020, k němuž zdůraznili, že navrženými důkazy je prokázáno, že v důsledku sporné stavby dojde k zastínění jejich pozemku nad míru vyplývající z technické normy. Ani tvrzení stavebníka, že v okolních blocích domů je

zastínění pozemků obdobné, žalobci b) a c) nepovažovali za případné, protože jejich pozemky s okolními uzavřenými bloky nejsou srovnatelné. Stavebník naopak nad rámec svých písemných podání zpochybňoval tvrzení žalobců b) a c) o srovnávání výškové hladiny v území uvedená v jejich posledním vyjádření ze dne 9. 12. 2020. Uvedl, že žalobci b) a c) pracují s výškami jednotlivých budov nekonzistentně, v důsledku čehož srovnávají výšku nejnižšího bodu střech v ulici X s výškou nejvyššího bodu v případě sporné stavby. Takový postup je dle stavebníka nepřijatelný.

28. Soud konstatoval podstatný obsah správního spisu, z něhož vycházel, aniž by považoval za potřebné opakovat dokazování (srov. § 77 odst. 2 s. ř. s.).
29. Sporná stavba byla původně v mírně odlišné podobě umístěna rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 4. 2012, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2012. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2015, č. j. 5 A 216/2012 - 131, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 As 111/2015 - 67, a to pro nezákonnost povolení výjimky z minimálního odstupu od vozovky pozemní komunikace.
30. Následně stavebník předložil revidovanou projektovou dokumentaci vypracovanou v lednu roku 2016, na jejímž základě došlo k dílčím změnám ve stavbě, a to mimo jiné tak, aby již splňovala odstupovou vzdálenost od vozovky pozemní komunikace požadovanou stavebními předpisy. Nově oproti předchozí projektové dokumentaci měla být stavba umístěna také na pozemcích X. K takto změněné žádosti správní orgán I. stupně vydal společné územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení ze dne 15. 8. 2017, č. j. MCP6 059415/2017. Všechna odvolání, která byla proti tomuto rozhodnutí podána, včetně odvolání nynějších žalobců, byla zamítnuta napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. MHMP 1794240/2019, sp. zn. S-MHMP 1851095/2017/STR.
31. Nad rámec správního spisu soud provedl následující důkazy.
32. K návrhu žalobců b) a c) soud provedl *Studii zastínění pozemku zahrady novostavbou bytového domu parc. X* z ledna 2017 vypracovanou autorizovaným architektem Ing. arch. Liborem Kodlem. Z této studie vyplývá závěr, že oslunění zahrady na pozemku žalobců b) a c) nebude kvůli umístění sporné stavby odpovídat technické normě ČSN 73 4301.
33. Dále soud k návrhu žalobců b) a c) provedl důkazem fotografie zahrady nacházející se v části jejich pozemku ve vnitrobloku za bytovým domem, z nichž vyplývá, že tato část pozemku je upravena a využívána jako zahrada určená k rekreaci.
34. K návrhu stavebníka soud provedl písemné vypracování znaleckého posudku Ing. Marcela Pelecha, znalce v oboru stavebnictví, odvětví stavby obytné se specializací oslunění a denní osvětlení, ze dne 15. 6. 2020, č. 01/01/2020. Z tohoto posudku taktéž vyplývá, že oslunění pozemků spoluvlastněného žalobci b) a c) neodpovídá technické normě ČSN 73 4301; posudek ale jednak upozorňuje na nepřesnost studie předložené žalobci, jednak uvádí, že norma ČSN 73 4301 není „závazná“. V souladu s § 127 odst. 1 větou poslední o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. soud znalce nevyslychal, neboť samotní žalobci b) a c) se se závěry znaleckého posudku ztotožnili ve vyjádření doručeném soudu dne 9. 12. 2020 a ani soudu o správnosti jeho závěrů nevznikly žádné pochybnosti.
35. Dále soud k návrhu stavebníka provedl výslech svědka Ing. arch. J. K. Svědek uvedl, že v minulosti pracoval na zakázku stavebníka. Vypověděl, že je s daným územím seznámen, přičemž historicky bylo skutečně plánováno proražení ulice v místě, kde má být

umístěna sporná stavba. Podle svědka sporná stavba není natolik výrazná či neorganická, aby měla v území významný rušivý dopad.

36. K návrhu stavebníka soud také provedl posouzení proslunění pozemků ve vybraných blocích v k. ú. X v sousedství plánovaného bytového domu Závěrka č. 20.0488-01 z října 2020, z něhož vyplývá, že v některých okolních blocích domů jsou pozemky ve vnitrobloku zastíněné v obdobné míře, v níž by byl zastíněn pozemek žalobců b) a c) v důsledku sporné stavby.
37. Soud zamítl návrhy žalobců b) a c) na provedení důkazů na provedení důkazů – listin obsažených ve správním spise, dále výřezu výkresu č. 200 Územně analytických podkladů hl. m. Prahy, výřezu Atlasu Praha 5000 zobrazujícího výšky okolních staveb, výkresu územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, výňatku metodického pokynu k Územnímu plánu hl. m. Prahy, normy ČSN 73 4301, „*historických meteorologických dat*“, výřezu Územně analytických podkladů hl. m. Prahy zobrazujícího využití zahrady žalobců, vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy a územního plánu hl. m. Prahy. Jak bylo uvedeno, správní spis soud důkazem neprovádí; stejně tak není třeba jako důkazy provádět ani právní předpisy. Pokud jde o výřezy z Územně analytických podkladů, součástí správního spisu sice nejsou přesně listiny navržené žalobci b) a c) k důkazu, žalovaný však z Územně analytických podkladů vycházel a součástí správního spisu byly učiněny ty jeho části, které jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci. Technickou nomu soud jako důkaz neprováděl, neboť její obsah a hodnocení jejího splnění je otázkou odbornou, o níž svědčí odborné podklady, které soud jako důkazy provedl. Listinu s údaji o meteorologických datech soud nepovažoval za podstatnou pro skutkové okolnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci samé.
38. Soud také zamítl návrhy stavebníka na provedení důkazů - listin obsažených ve správním spise, studie oslunění vypracované společností EKOLA group, s.r.o. v červnu 2020 a kupní smlouvy uzavřené v roce 2013 mezi stavebníkem a žalobci b) a c) o koupi jejich podílu na pozemku X, a bytové jednotky v domě na tomto pozemku. Jak bylo uvedeno, z listin ve správním spise soud vycházel, aniž by opakoval dokazování. Studie oslunění byla vzhledem k provedení písemného znaleckého posudku k téže otázce nadbytečná. Kupní smlouva potom ze své povahy nemohla svědčit o skutkových okolnostech rozhodných pro posouzení věci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, která jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání těchto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
40. Žaloby nejsou důvodné.

Závazný právní názor vyslovený správními soudy v předchozím řízení

41. Městský soud konstatuje, že poprvé bylo ve věci rozhodnuto žalovaným již v roce 2012, načež bylo jeho rozhodnutí zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne

30. 4. 2015, č. j. 5 A 216/2012 - 131, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 As 111/2015 - 67. Správní orgány byly v pokračujícím řízení právním názorem soudu vázány v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. Je však třeba zdůraznit, že jediný právní názor, který vyplývá z rozsudku městského soudu, jak byl korigován následným rozsudkem NSS, se týkal nezákonnosti udělení výjimky z požadavku čl. 8 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na vzdálenost průčelí budov s okny obytných místností od vozovky pozemní komunikace nejméně 3 m.

42. Mezi účastníky je nesporné, že po kasačním zásahu správních soudů byl projekt sporné stavby upraven tak, že již požadavek na vzdálenost od vozovky splňuje, a udělení výjimky tudíž nebylo třeba. Tím je ovšem význam předchozích soudních rozhodnutí v nyní projednávané věci vyčerpán. Napadené rozhodnutí tedy nemůže být nezákonné z toho důvodu, že by se přičilo závaznému právnímu názoru soudu. Nemohou tedy být důvodné žalobní námitky upozorňující na domnělé rozpory napadeného rozhodnutí s odůvodněním rozsudku pátého senátu zdejšího soudu z roku 2015. Pasáže odůvodnění tohoto rozsudku, které žalobci ve svých žalobách citovali, se vztahovaly pouze k otázce odstupu stavby v *tehdy navržené podobě* od vozovky pozemní komunikace, a po změně projektu již nejsou relevantní.

Absence grafické přílohy v prvostupňovém rozhodnutí

43. Všichni žalobci spatřovali vadu prvostupňového rozhodnutí v tom, že neobsahovalo grafickou přílohu dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., respektive s touto přílohou nebylo doručováno. Žalovaný se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval; za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů však jeho rozhodnutí v této souvislosti nelze považovat, neboť v odvoláních daná námitka nebyla uplatněna. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nezpochybnil, že grafická příloha součástí prvostupňového rozhodnutí nebyla (a ani ze správního spisu opak nevyplývá), dle žalovaného však za daných okolností nebyl takový stav rozporný se zákonem a i kdyby nezákonný byl, nejednalo by se o vadu, která mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
44. Jak žalobci správně upozornili, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012 - 29, dospěl k závěru, že pokud rozhodnutí není doručováno spolu s grafickou přílohou dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., jedná se o vadu řízení. Žalobci však opomínají, že v témže rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že tato vada řízení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, pokud byli účastníci řízení s příslušnou dokumentací řádně seznámeni v průběhu řízení.
45. K uvedeným závěrům se přihlásil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016 - 83, a to v bodech 24 a 25, z nichž vyplývá, že pokud je stavba rozsáhlá a členitá, může její přesná podoba vyplývat jen z grafické přílohy rozhodnutí, nikoliv jen z vlastního slovního popisu ve výroku rozhodnutí. Podstatné však je, že není-li rozhodnutí doručováno spolu s grafickou přílohou, nejedná se automaticky o vadu řízení, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí.
46. Taková situace nastala i v nyní projednávané věci. Stavebník bezpochyby splnil svou povinnost podle § 86 odst. 2 písm. e) stavebního zákona a předložil stavebnímu úřadu požadovanou dokumentaci spolu se situačními výkresy. Žalobci měli možnost se v průběhu řízení se žádostí včetně celé projektové dokumentace seznámit a této možnosti také využili. Žalobci ostatně ani netvrdili opak. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručováno spolu s grafickou přílohou dle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., tedy sice

představuje vadu řízení, nikoliv však takovou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé a která by tudíž odůvodňovala kasační zásah soudu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nedostatečné výkresy v projektové dokumentaci

47. Žalobce a) dále tvrdil, že součástí projektové dokumentace nebyly výkresy dokumentující celkové urbanistické a architektonické začlenění stavby v území podle bodu D písm. g) přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Soud konstatuje, že tyto výkresy v rámci aktualizované projektové dokumentace z roku 2016 předloženy byly (zejm. výkres č. 2.11, *Panoramatický pohled na bytový komplex Závěrka*). Žalobce a) netvrdil nic, z čeho by vyplývalo, že tento či jiné výkresy v projektové dokumentaci jsou v jakémkoliv podstatném ohledu nesprávné nebo zavádějící. Z příslušného žalobního bodu se v zásadě podává, že žalobce a) by si představoval výkresy, na nichž je okolí sporné stavby zachyceno ještě podrobněji. Takováto laická připomínka však nemůže vést k závěru, že jsou výkresy nedostatečné.
48. Soud má za to, že výkresy samy o sobě na první pohled nevyvolávají žádné pochybnosti o své správnosti či přesnosti. Soud, ale ani žalobce a), pochopitelně není nadán dostatečnými odbornými znalostmi, aby mohl řádnost vyhotovení výkresů plně posoudit. Jelikož však žalobce a) uplatnil jen vágní a laické připomínky k výkresům, nenastínil žádná konkrétní technická pochybení při jejich zpracování, a ani nenavrhl případné dokazování odbornými podklady k této otázce, vyhodnotil soud daný žalobní bod jako nedůvodný.

Změna rozsahu stavby v průběhu řízení

49. Žalobci označili za vadu řízení skutečnost, že v průběhu řízení došlo k rozšíření stavby na pět dalších pozemků. K tomu soud zaprvé konstatuje, že ve skutečnosti šlo pouze o pozemky dva. Rozšíření se týkalo pozemků X, na něž byla stavba nově umístěna dle aktualizované projektové dokumentace z ledna 2016. Na pozemcích X se nachází pouze pozemní komunikace, nikoliv vlastní navržený bytový dům, a je zřejmé, že tyto pozemky byly součástí stavby již v původním řízení.
50. Posunutí stavby bytového domu si vyžádal kasační zásah správních soudů, na jehož základě bylo třeba stavbu navrhnout tak, aby byla dodržena odstupová vzdálenost od pozemní komunikace dle stavebních předpisů. Samotná skutečnost, že v průběhu řízení dochází ke změnám v projektové dokumentaci, je běžná, a nemůže představovat vadu řízení. Tou by mohl být pouze postup stavebního úřadu, v jehož důsledku by účastníci řízení nedostali příležitost ke změně projektu se vyjádřit. Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala, neboť účastníci se v průběhu řízení k aktualizované projektové dokumentaci obsáhle vyjadřovali. Žalobci ostatně ani netvrdili opak.
51. Soud nevidí žádný důvod, proč by stavebník po kasačním zásahu soudu neměl dostat příležitost ke změně své žádosti, respektive projektové dokumentace tak, aby ji uvedl do souladu se závazným právním názorem soudu. Takový postup nelze automaticky považovat za rozšíření předmětu řízení. I kdyby se však jednalo o návrh na rozšíření žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu, bylo by namístě s ohledem na procesní ekonomii takovému návrhu vyhovět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014 - 59). Je sice pravda, že potom by stavební úřad o rozšíření musel rozhodnout usnesením, ani pouhá faktická akceptace rozšíření žádosti by však nepředstavovala vadu řízení, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé,

neboť účastníci dostali příležitost se ke změněnému předmětu řízení vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 3 Azs 2/2014 - 30).

52. Městský soud tedy uzavírá, že úpravou stavby provedenou v roce 2016 v reakci na rozhodnutí soudů nedošlo k rozšíření předmětu řízení, které by vyžadovalo postup podle § 41 odst. 8 správního řádu. I kdyby se však o takové rozšíření jednalo, nepředstavovala by za daných okolností skutečnost, že o rozšíření nebylo rozhodnuto usnesením, vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Ke spojení řízení

53. Žalobci b) a c) namítli, že správní orgán I. stupně postupoval vadně, když dne 29. 9. 2016 spojil podle § 140 odst. 1 správního řádu územní a stavební řízení. V zásadě uvedli, že spojení řízení bylo v rozporu s jejich právy, neboť uplatňovali námitky proti umístění stavby. Soud však konstatuje, že samotná skutečnost, že účastníci řízení uplatňují námitky proti umístění stavby, nebrání tomu, aby bylo vedeno společné řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Účastníkům řízení nic nebránilo, aby pro případ, že jejich námitky proti umístění stavby nebudou posouzeny jako důvodné, uplatňovali i argumentaci týkající se stavebního řízení. Za daných okolností bylo dle názoru soudu vhodné obě řízení spojit, a to i s ohledem na skutečnost, že stavebník poprvé o vydání územního rozhodnutí požádal již v roce 2011. Žalobci b) a c) neuvedli žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že byli spojením řízení dotčeni na svých právech.
54. Dále žalobci tvrdili, že nebyly splněny podmínky pro vedení společného územního a stavebního řízení podle § 78 odst. 3 ve spojení s § 94a stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2017. K tomu soud zaprvé konstatuje, že v nyní projednávané věci nebylo vydáno rozhodnutí podle § 94a stavebního zákona, neboť stavebník původně o vedení společného územního a stavebního řízení nežádal. Je však pravda, že se jedná o analogickou situaci, a lze tedy analogicky aplikovat i ustanovení § 78 odst. 3 stavebního zákona, dle něž lze vést společné územní a stavební řízení, *„jsou-li podmínky v území jednoznačné, zejména je-li pro území vydán územní plán nebo regulační plán“*. Soud má za to, že tyto podmínky v nyní projednávané věci splněny byly, neboť pro území existuje územní plán a stavba byla umístěna ve stabilizovaném a územně analytickými podklady detailně popsáném území. Opět platí, že samotná skutečnost, že účastníci řízení uplatnili určité námitky, ještě sama o sobě nevede k závěru, že podmínky v území nejsou jednoznačné. Ani tento žalobní bod tedy nebyl důvodný.

Námitka aplikace nesprávných stavebních předpisů

55. Žalobci b) a c) namítali, že na věc měly být aplikovány stavební předpisy vydané nařízením č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, a nikoliv stavební předpisy vydané vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Ustanovení § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy stanoví, že projektová dokumentace zpracovaná do 30. 9. 2014 a předložená stavebnímu úřadu do 30. 9. 2016 se posuzuje podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy. Původní projektová dokumentace byla zpracována v letech 2010 a 2011. Je sice pravda, že v návaznosti na rozhodnutí správních soudů byla projektová dokumentace přepracována v lednu 2016, nesporně se však nejednalo o zpracování zcela nové dokumentace. Jelikož v roce 2016 došlo pouze k úpravě původního projektu zpracovaného do 30. 9. 2014, bylo namíste aplikovat vyhlášku č. 26/1999 Sb. HMP. Veškerá projektová dokumentace byla stavebnímu úřadu předložena do 30. 9. 2016, a druhá podmínka aplikace vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP je tedy také splněna.

56. Navíc je třeba upozornit, že i kdyby měla být aktualizace projektové dokumentace z ledna roku 2016 zpracována podle tehdy platné právní úpravy, nejednalo by se o nařízení č. 10/2016 Sb. HMP, nýbrž o obecné stavební předpisy platné pro celé území České republiky (srov. § 85 odst. 3 nařízení č. 10/2016 Sb. HMP). V té době totiž na území hl. m. Prahy žádné účinné stavební předpisy neexistovaly. Žalobci b) a c) netvrdili, že měl být stavebník nucen k přepracování projektové dokumentace na základě obecných předpisů platných v lednu roku 2016, a soud nevidí žádný rozumný účel, kterému by měl takový požadavek sloužit. Lze tedy uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, když projektovou dokumentaci hodnotily optikou vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP.

Nesoulad provedení stavby s prostředím

57. Všichni žalobci namítli, že architektonické provedení stavby i její objem jsou v rozporu s požadavky čl. 4 odst. 8 a čl. 13 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP. Pokud jde o architektonický vzhled zástavby v dané lokalitě, žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že nový bytový dům se architektonicky žádným podstatným způsobem svému okolí nevymyká. Soud s žalovaným souhlasí pouze v té okolnosti, že požadavek na zachování architektonického vzhledu zástavby nemůže znamenat, že každá nová stavba musí svým architektonickým stylem přesně odpovídat stavbám okolním. Žalobci však též tvrdili, že sporná stavba bude charakter zástavby v lokalitě narušovat svým objemem a v této námitce musí soud dát žalobcům za pravdu. Nesoulad stavby s okolní zástavbou je skutečně zřetelný, pokud jde o rozsah navrhované stavby. Z projektové dokumentace (Aktualizace 01/2016) je zřejmé, že stavba /Objekt A) je širší o 2 m směrem na sever už v bodě návaznosti na budovu postavenou na pozemku X (12 m - šířka budovy) a pokud jde o objekty B a C je stavba je omnoho širší a v závěru šířky 20 m, přitom zástavba na severní části vnitrobloku – ul. X (kde mají své nemovitosti žalobci) nepřekračuje šířku 12 metrů. Současně z pohledu severního i jižního (dle projektové dokumentace) je zřejmé, že stavba je v části B a C vyšší v důsledku stoupajícího terénu a to o jedno celé patro, než budova, na kterou povolovaná stavba navazuje. Při srovnání s nejbližší okolní zástavbou (domů na ulici X) se bude jednat o nejmohutnější budovu, a to přestože je členěna do tří částí. I tyto jednotlivé části šířkou i výškou nejbližší okolní zástavbu přesahují. Významnou skutečností je také, že povolovaná stavba se nachází ve svahu ve značném výškovém rozdílu ve srovnání se zástavbou na ulici X, což dojem mohutnosti a tím i nesouladu stavby s okolní zástavbou zvyšuje. Pokud jde o argumentaci žaloby týkající se rozlohy bytů, skutečnost, zdali stavba obsahuje velkometrážní nebo malometrážní byty, není dle názoru soudu způsobila přímo zasahovat do práv žalobců.

Námítky rozporu s územním plánem

58. V obou žalobách byly uplatněny obdobné žalobní body, v nichž žalobci namítali, že stavba neodpovídá požadavkům územního plánu pro dané území. Lokalita, kde má být sporná stavba umístěna, je čistě obytnou plochou ve stabilizovaném zastavěném území. Podle přílohy č. 1, oddílu 7, pododdílu 7a, bodu 3 regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy pro stabilizované území platí, že „z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (dále ÚAP)“. Žalobci zpochybnili, že jsou tyto podmínky pro umístění stavby splněny.

59. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda sporná stavba představuje zachování, dotvoření či rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Jelikož se jedná o novostavbu na místě, kde dosud žádná stavba nestojí, je zřejmé, že nemůže jít o zachování ani rehabilitaci stávající struktury. Napadené rozhodnutí je postaveno na závěru, že jde o dotvoření vnitrobloku ohraničeného ulicemi X. Tento závěr z projektové dokumentace ovšem nevyplývá. I při porovnání s budovami v nejbližším okolí stavby, ať už se jedná o budovu postavenou na pozemku X, na kterou stavba navazuje, nebo domy na ulici Šlikova, popřípadě nejbližší dům z jižního pohledu zleva, povolovaná budova je výrazně mohutnější než okolní zástavba. Sporná je i argumentace žalovaného, že se jedná o dotváření vnitrobloku, protože ulice X a ulice X tímto projektem nebudou moci být propojeny, spíše povolovaná stavba bude ohraničovat linii lokality X.
60. Žalobci poukazují na skutečnost, že v blízkosti sporné stavby (z jihu) se nacházejí i malé, zpravidla jednopatrové domy vilového typu. Žalovaný odlišnou výškovou hladinu povolované stavby odůvodnil tak, že tyto domy spadají do jiné lokality, což vyplývá z územně analytických podkladů, kde je zvlášť vydělena lokalita X. Vzhledem k tomu, že povolovaná stavba tvoří hraniční linii a bezprostředně navazuje na lokalitu X, se strukturou jednopatrových domů, tím spíše by na tomto místě být povolena stavba nenarušující výjimečnost této lokality.
61. Lze tedy uzavřít, že sporná stavba nepředstavuje dotvoření stávající urbanistické struktury, neboť se svou mohutností okolní zástavbě vymyká.
62. Žalobci dále činili sporným splnění další podmínky regulativů, tedy že nedojde k „*další rozsáhlé stavební činnosti*“. Žalovaný tento neurčitý pojem vyložil tak, že v kontextu daného ustanovení zapovídá pouze rozsáhlou stavební činnost, jakou by byla například výstavba celých nových bloků domů. S tímto hodnocením se městský soud v zásadě shoduje. Je zřejmé, že pokud aplikované ustanovení regulativů připouští výstavbu představující dotvoření stávající urbanistické struktury, nemůže zároveň zapovídat jakoukoliv novou výstavbu. Pojem *další rozsáhlá stavební činnost* je tak v daném kontextu třeba vyložit tak, že zahrnuje jen takovou výstavbu, kterou nelze charakterizovat jako *dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury*. Již bylo výše uvedeno, rozsah navrhované stavby značně překračuje rozměr budov nejbližší zástavby, proto povolovanou stavbu nelze charakterizovat pouhé dotváření urbanistické struktury.
63. Žalobci také zpochybňovali přiměřenost výšky sporné stavby. Dle jejich názoru stavba vybočuje z výškových poměrů v dané lokalitě, a měla by tedy splňovat podmínky umístění výškové stavby podle přílohy č. 1, oddílu 7, pododdílu 7b, bodu 4 regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy. Podle bodu 3 téhož pododdílu je třeba vycházet z charakteristické výškové hladiny v dané lokalitě s přihlédnutím k územně analytickým podkladům. Žalovaný v rozhodnutí odůvodňoval výšku sporné stavby tím, že odpovídá výškové hladině bytových domů v okolí, a to zejména v přilehlých ulicích X.
64. Žalobci závěry žalovaného zpochybňují, protože mají za to, že nesprávně stanovil referenční stavby pro posouzení výškové hladiny. V rámci doplnění této žalobní námitky ve vyjádření ze dne 7.12.2020 žalobci specifikovali výšku jednotlivých okolních staveb v nedokončeném vnitrobloku ohraničeném ulicemi X (přičemž vycházeli z týchž Územně analytických podkladů hl. m. Prahy, jak to učinil žalovaný a dospěl k závěru, že výšková hladina stávající okolní zástavby budov nacházejících se v daném vnitrobloku nepřekračuje 12m. Soud při přezkoumání této žalobní námitky musí konstatovat, že žalovaný především

nesprávně vybral referenční stavby pro stanovení výškové hladiny. Z textu žalobou napadeného rozhodnutí (str. 28) vyplývá, že mezi referenční stavby zahrnul i stavby nacházející se na ulici X. Jelikož ulice X (se zjevně vyššími budovami) netvoří stávající předmětný vnitroblok, nachází se mimo ohraničující linii vnitrobloku a pouze kolmo navazuje na ulici X, stavby na této ulici neměli být započteny do referenčních pro výpočet přípustné výškové hladiny. Skutečnost, že navrhovaná stavba bude mít přístup z nově vytvořené části ulice, která vznikne prodloužením ulice X, není rozhodná, právě proto, že tato ulice se dle stávajícího stavu netvoří vnitroblok a nachází se mimo něj. Dle názoru soudu, referenční stavby pro posouzení výškové hladiny musí být stanoveny především podle výšky budov bezprostředně sousedících povolované stavbě. I v případě, že odhlédneme od odlišného charakteru lokality X, a nebudeme započítávat mezi referenční stavby budovy se zde nacházející, nejbližší budovy povolované stavbě se nacházejí na ulici X na pozemku X, (na ni povolovaná stavba navazuje), na ulici X (p.č. X) a pak na ulici X počínaje budovou na pozemku X. Jestliže se má jednat, podle žalovaného, v případě povolované stavby o částečné dotvoření vnitrobloku je nutné vycházet z výšky staveb tvořících tento vnitroblok jako staveb referenčních. Soud tedy dospěl k závěru, že výšková hladina byla stanovena nesprávně a proto žalovaný nemohl správně vyhodnotit, zdali navrhovaná stavba výškovou hladinu stávající zástavby nepřekračuje. Nadto je jeho vypořádání námítky nepřezkoumatelné, neboť v rozhodnutí neuvedl (str. 28), které stavby konkrétně započel do referenční hladiny, ani jak k svému výsledku dospěl. Žalobcům se podařilo přístup žalovaného zpochybnit jako rozporný, neboť podle výpočtu uvedeného v jejich podání ze dne 7. 12. 2020 při započítání staveb, které dle názoru soudu mají být brány jako referenční, nutno dospět k závěru, že stávající výšková hladina vnitrobloku nepřekračuje 12m, sporná stavba se svou výškou 15,28 m tedy takto stanovenou výškovou hladinu značně překračuje, což také potvrzuje, že stavba je naddimenzovaná i výškově.

Zásah do pohody bydlení v domě žalobců b) a c)

65. Konečně je třeba vypořádat se s tvrzením žalobců b) a c), že zastíněním zahrady nacházející se na jejich pozemcích dojde k podstatnému snížení pohody bydlení v jejich nemovitosti. Dokazováním soud zjistil, že na pozemku ve vnitrobloku, který žalobci b) a c) využívají jako zahradu, nebude splněna technická norma ČSN 73 4301. Dle čl. 4.3.5 této normy má být venkovní zařízení a pozemek v okolí obytné budovy sloužící pro rekreaci jejích obyvatel prosluněn alespoň z jedné poloviny nejméně 3 hodiny denně dne 1. března. Jakkoliv odborný podklad předložený žalobci a znalecký posudek předložený stavebníkem nebyly v úplné shodě ohledně přesných výpočtů, oba podklady se shodly na tom, že v důsledku sporné stavby dojde k zastínění pozemků žalobců b) a c) tak, že norma nebude splněna.
66. Mezi účastníky je však nesporné, že právní předpisy žádné konkrétní požadavky na oslunění pozemku určeného k rekreaci v okolí obytné budovy nestanoví. Jak soud upozorňoval již v usneseních týkajících se předběžného účinku přiznaného žalobě, pouhá skutečnost, že není dodržena technická norma, ještě nevede k závěru o nezákonnosti povolené stavby. Zjištěné skutečnosti je tak třeba posuzovat jen optikou pohody bydlení ve smyslu čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP. Vzhledem k tomu, že stavba není v souladu s prostředím a neodpovídá požadavkům územního plánu, projevilo se to i ve vyšší míře zastínění zahrady nacházející se ve vnitrobloku bytových domů, protože není technická norma závazná nutno přisvědčit žalobcům b) a c), že zastínění zahrady oproti stávajícímu stavu a tím i využití zahrady je zásadní změnou a představuje narušení pohody

bydlení. Přestože je zcela běžné, že pozemky ve vnitrobloku jsou zastíněny okolními budovami, a skutečnost, že pozemek žalobců b) a c) dosud obvyklým způsobem zastíněn nebyl, neboť daný blok domů je neúplný, žalobcům nevytváří legitimní očekávání, že se tento stav nikdy nemůže změnit, existence technické normy není samoučelná a být má povahu doporučující, v daném případě navrhovaná stavba zasahuje nad přiměřenou míru do způsobu využití zahrady, i když se jedná o podpůrný důvod k neumístění sporné stavby.

67. Pokud jde o námitku žalobců b) a c), že blízkost sporné stavby bude narušovat jejich soukromí v bytě. Žalobci netvrdili, že by vzdálenost sporné stavby od jejich domu porušovala konkrétní ustanovení právních předpisů. Je pochopitelné, že k určitému snížení úrovně jejich soukromí v důsledku blízkosti sporné stavby dojde, avšak v městské zástavbě, je třeba očekávat, že se bytové domy nacházejí relativně blízko sebe, takže lze například z oken jednoho domu vidět do oken domu jiného, vzhledem k tomu, že již soukromí je dotčeno blízkostí budovy na pozemku X, nepředstavuje dle názoru soudu další výstavba navazující na tuto budovu zásadní změnu.
68. Z výše uvedených důvodů městský soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvního stupně, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (srov. ustanovení § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Výroky o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobci a žalovaným jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Tím jsou v nyní projednávané věci všichni žalobci.
70. Náklady žalobce a) tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč (poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, neboť tento návrh nebyl úspěšný). Dále jeho náklady tvoří odměna advokáta za pět úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání žaloby, podání vyjádření ze dne 19. 11. 2020 a účast na ústním jednání dne 17. 12. 2020, které trvalo déle, než 2 hodiny. Dále náleží odměna advokáta ve výši jedné poloviny za jeden úkon s poloviční odměnou podle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($5 \times 3 100 = 15 500$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($5 \times 300 = 1 500$). Odměna advokáta tak činí 17 000 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 20 570 Kč. Spolu se soudním poplatkem tedy žalobci a) na náhradě nákladů řízení náleží 23 570 Kč.
71. Žalobci b) a c) nebyli v řízení zastoupeni, a jejich náklady tedy tvořily pouze zaplacené soudní poplatky, a to 3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (který v jejich případě byl úspěšný, a tedy se jednalo o účelně vynaložený výdaj). Každému z nich tedy celkem náleží náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč.

72. Pátý výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá žádná z nich právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. prosince 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu